

mijmering

flits

Ik heb geen zitvlees. Ik kan niet lang zitten, met een half uurtje is het wel bekeken. Ik heb er geen geduld voor. Mocht het langer nodig zijn dan zit ik, als het enigszins kan, met onderbrekingen. Even thee halen, even de tuin in, even dit, even dat. Ik vermoed dat ik in de concertzaal – waar zitten tot hoge kunst is verheven – een lastige ben voor luisteraars naast, voor of achter mij; elke tien minuten probeer ik een ander standje uit, met alle onrust van dien.

Lang tv kijken is er ook niet bij. Het nieuws zit ik nog net in één ruk uit, een langer programma neem ik op, zodat ik van de bank af kan wanneer ik wil. Die aversie tegen zitten leidt ertoe dat ik 's avonds vaak een uur of wat ga lopen. Gewoon in de buurt, de hoek om, bij de stoplichten rechts en dan weer links, flink de pas erin.

De laatste dag van augustus loop ik weer mijn route. De dagen worden merkbaar korter, het koelt eerder en steviger af, de herfst dient zich onontkoombaar aan. In een flits voel ik weer wat ik altijd voel in deze tijd van het jaar: een stimulerend frisse atmosfeer, een prikkelend gevoel van verwachting, leven dat zich, na een periode van inactiviteit weer nieuwsgierig roert. Ik snuif de vochtige lucht diep in, recht mijn rug, activeer mijn pas en loop, heerlijk onbeschaamd de verlichte huiskamers binnenglurend, een straatje extra om.

Psychologisch is hier het nodige over te zeggen, maar de verklaring is vooral sociaal: als de dagen lengen valt de muziek stil, om in het najaar – als iedereen weer terug is van weggeweest – weer op te bloeien.

Vanaf de herfst maak ik weer deel uit van een dagelijkse orde die mij voedt en bezighoudt.

Marjolijn Sengers, 10 september 2017